

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
καί 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — καί είς τήν άλλοδαπήν,
καί είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **δωτώ φράγκα είναι μόνο.**

Γιά τά ξένα όμως μερη — **δένκα φράγκα καί 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν εάη μαύρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Του Δεκεμβρίου πέμπτη κι' είκοστή
καί σχολή του Κυρίου χωριστή.

Πενήντα τέσσερα καί τετρακόσα
καί περισσεύματα του Δόδου τόσα.

Φασουλῆς καί Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Εκείνω τότε τῷ καιρῷ, τήν μίαν τῶν Σαββάτων,
έκόντευαν οί Βουλευταί νά βγάλουν τά στραβά των,
κι' έννοιωθες ὡς 'στά κόκκαλα τόν τσουχτερόν άέρα
κι' ήτον ή συνεδρίασις πασῶν σπουδαιοτέρα,
έπιζητοῦντο δηλαδή πιστώσεις μερικαί
ὑπὸ τόν τίτλον έκτακτοι καί συμπληρωτικαί.
'Αλλ' εξαφνα, βρέ Περικλῆ, δέν ξέρω τί τους πιάνει
κι' όλον τό Κοινοβούλιον άγρίως έξεμάνη,
κι' άρχίζουν μιάν εύγένεια καί μιá ντυλικατέσσα,
πού 'σήκωσαν δρό πηχμαίς καί τήν 'δική μας πέτσα.
'Φτοῦ! νά χαθῆς, παληάνθρωπε, γουρούνη, πρωτοκλέφτη...
νά κάτσης κάτω 'γρήγορα καί λόγος δέν σου πέφτει...
άγνώστου προελεύσεως μου φαίνεται πῶς είσαι...
έγώ άγνώστου, μασκαρά;... τό πρόσωπό σου φτύσει...
φτοῦ! 'στό 'δικό σου τρεῖς φοραίς... φτοῦ σου καί πάλι φτοῦ...
δέν είσαι μήτε γαίδαρος ένός ψωρολεφτοῦ...
ού νά μάς 'πῆς πούθ' έρχεται καί πούθε κατεβαίνεις
καί πῶς 'μπορεῖς έλευθερά μέσ 'στή Βουλῇ νά μπαίνης.»
Κι' έγώ τούς εἶπα ἀπό 'ψηλά «βρέ άνδρες Βουλευφόροι,
μή σφίγγεσθε νά φαίνεσθε 'στόν κόσμον μέ τό ζόρι
τουτόν λεπτεπίλεπτοι καί τόσον ντυλικαῖτοι,
γενῆτε, σῆς παρακαλῶ, καί πρόστυχοι κομματί.»
Κι' οί Βουλευταί σάν νάκουσαν εκείνο πού τούς εἶπα
κι' άφρούς τό στόμα έβγαξε τοῦ κάθε παρακίπια,
καί ρόπαλ' άνυψώθησαν κι' 'Ηράκλεια μτσούκια
κι' άτήχησαν μέσ 'στή βοή καί δρό σκαστά χάστουκια.
κι' ένῷ διά τήν ρώμην του καθένας έγαυρία

Ξι Ξι κι' άπόρτ τούς 'φώναζαν ἀπό τά θεωρεῖα,
κι' είς όλους έφανερώναν μέ τῶν ματιῶν τό γλάρωμα
ὅτι θά πέση 'στή Βουλῇ τρέ κόμ. ἰλ. φὸ μπαγλάρωμα,
μά 'στήν ταράτσα τῆς Βουλῆς βροντᾷ μιá τρακατροῦκα
κι' εύθύς άναχαιτίζεται ή καθεμιá ματσούκα.
Μπόμπα φωνάζουν άπ' έδῶ, μπόμπα κι' άπ' εκεί πέρα...
Χριστέ καί Παναγία μου... θά πᾶμε 'στόν άέρα,
δουλειαίς μέ φούνταις, πατατράχ, κκκὸ κι' άντάρα τόση,
καί φεύγετε νά φεύγωμε, καί ποίος θά μάς γλυτώσῃ;
Κι' ή τρακατροῦκα μπάμ. καί μπουμ 'στ' αὐτιά μας έμυκάτο
κι' Εἰσαγγελεῖς καί Φρούραρχοι πηδοῦν άπάνω κάτω...
πιάστε τους Ραβασόληδες συναλαλάζουν ὅλοι
κι' έδῶ μάς ξετερῶσαν άναρχικοί διαβόλοι,
κλονοῦντ' έκ βαθρῶν τά κλεινά τῶν 'Αθηνῶν έδάση,
τό κόβουν λάσπη Βουλευταί καί δημοσιγράφοι,
δαίμων λυσσᾷ καί μαίνεται τριγύρω μας αλάστωρ
καί φεύγω τουρτουρίζοντας κι' έγώ μέσ τῶν 'Αλλῶν,
άλλ' ὁ Βουδούρης, Πρόεδρος τά μαλίστα προγαστωρ,
μιμούμενος αὐτολεξεί τόν Δουπουῖ τῶν Ραλλῶν,
έφώναξε α' 'στήν θέσιν του καθένας ἄς καθίσῃ
κι' εύθύς ή συνεδρίασις άς έκκατενοήσῃ
μέ τέτοια πόζα, Περικλῆ, καί μ' έναν τέτοιο τόνο
σάν νάχε γίνει σύγκλησις τῆς γῆς μέ τόν Κρόνο.
Κι' ὁ Δουπουῖ σάν εμεθε τό ξαπλωτό χαμπάκι
πῶς ὁ Βουδούρης τῷ βάλε 'στό θάλας τά γυαλιά,
έρασσελώθη μόνος του κι' έπῆς νά κρεπάσῃ
κι' ἀπό τήν φούσκα τήν πούλη δέν έβγαζε μνητιά,
έν τούτοις 'στόν έμπότισμόν τόν Γαλλικόν ύπαικον
καί διεθνές τελῶν κι' αὐτός καί τυπικῶς καλῆκον.
έξ ὅλης τῆς καρδίας του εύθερώς συγχάσῃ
τῆς ήρωίδος μας Βουλῆς τό πρώτο καλλήκαρι.

Ὁ δὲ Βουδούρης τοῦγραψε «Βρὲ Δουποὺ χαλντούπη, ἐμεῖς δὲν φοβηθήκαμε τὴν μπόμπα τοῦ Τρικούπη, ποὺ τράνταξε στὸν βρόντο τῆς ἡ καθε ξένη χώρα, καὶ τέτοιαις τζιριτζάντζουλαις θὰ φοβηθοῦμε τώρα;»

Π.—Μωρὲ χαρὰ στὸ ὕαρρος του...

Φ.— Ἀμμ' τί θαρρεῖς, βρὲ κοῦκο;

ἐμεῖς οἱ κασιδιάρηδες, ἐμεῖς οἱ Γιαουντῆδες, καὶ ἂν ἀπομείνωμε ποτὲ χωρὶς παληοσυρτοῦκο μὰ θὰ περνοῦμε πάντοτε τῆς γῆς καπανταῆδες, καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ὁ καπετὰν Μπουρλότος, ἔχει κουράγιο σὰν Βαγιάν καὶ Ραβασόλης πρῶτος σὲ δέκα μπόμπαις μὲ τὰ δρό νὰ στέκεται ποδάρι καὶ δὲς του περισσεύματα νὰ χύνη μὲ τὰ φτηνάρι, στοιχηματίζω δὲ μὲ σὲ καὶ κάθε γουρλομάτη πῶς μὲ μπουρλότα βρίσκεται ἡ κάσσα του γεμάτη, καὶ ἂν τοῦ καπνίσῃ ἔξαφνα νὰ τὰ μολάρη ὅλα θάφῃσιν πάγια καὶ μὴ διὰ παντός τὰ κῶλα.

Λοιπὸν ποὺ λὲς ὁ Πρόεδρος ἐνέπνευσε τὸ θάρρος καὶ ἐλάφρωσαν τὰ στήθη μας ἀπὸ τὸ τόσο βάρος, καὶ ὅλοι τῆς τράκας τὴν βροντὴν σὰν ἥρωες ἀψήφησαν καὶ τὰς πιστώσεις, Περικλῆ, τοῦ Μπουρλοτιέρη ψήφισαν.

Καὶ σὰν ἐπῆγα σπῆτι μου ἐσεῖσθη τὸ μῆλὸ μου καὶ ἔψαχνα τὰ παπλώματα καὶ τὸ προσκέφαλό μου,

καὶ ἔδλεπα κάθε κάμαρα καὶ κάθε μου σαλότο μὴπως κανέναν Ραβασὸλ μοῦ τρύπωσε μπουρλότο,

καὶ ὅποταν δι' ἀνάγκην μου μὲ νυκτικὸν ἱμάτιον ἐπῆγα στὸ δυσώνυμον ὑπὸ μὴδὲν δωμάτιον ἐκύπταζα στὴν τρύπα του, μὴπως καὶ ἐκεῖ ἀκόμα

μπουρλότο μοῦβαλε κρυφὰ κανέναν φαρμακόνος, καὶ τιναχθῶ κακὴν κακῶς οἰκτρὸν καὶ ἀπόζον πτώμα καὶ πῶς κατακούτελα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Π.—Οὐγού, διαβόντρου Φασουλῆ, τί ξαφνικὸ μὰς ὄρῃκε; τί δαίμονας καὶ στῶν Ρωμηῶν τοὺς Ραβασὸλ ἐμπῆκε;

ποὺ νὰ χωθῶ; ποὺ νὰ κρυφθῶ; καὶ πῶς θὰ μ' ἀσφαλίσετε;

τὸν νοῦ μας θέτεν ἄματις νὰ μὰς τὸν πιπιλίσετε;

Φ.—Μωρὲ κουράγιο, Περικλῆ, σ'αὐτὸ τὸ νταθατοῦρι, μιμήσου στὴν παλληκαριὰ τὸν Πρόεδρο Βουδούρη, καὶ προσκαλοῦντες βοηθὸν τὸν Ἀρην τὸν Ἐφέστιον ἀφῶδες εἰς τὸ φλογερὸν ἄς τρέχωμεν Ἡφαίστειον,

καὶ ἐμεῖς οἱ Χιῶταις, Περικλῆ, ἐμεῖς οἱ Βρονταδοῦσοι, ποὺ τὸνομά μας σκιαζέται κανέναν νὰ τὰκούση,

μὲ τρακατροῦκα δυνατὴ νὰ συγνοσυλατσάρωμε καὶ ἴντα μὰς λὲς, μισὲ Μπουρλῆ, νὰ τοὺς τὴν ἀμολάρωμε;

Π.—Λοιπὸν κουράγιο, Φασουλῆ, ἄς μὴ μὰς σκιαζοῦν γδοῦποι καὶ τρακατροῦκαις ρίχνοντας ἄς λέμε στὸν Τρικούπη:

«Μεγάλε Ραβασόλαρε,

πῆρε βορεῖας καὶ ἀμύλαρε,

καὶ σὰν ῥωλόγι Ἀγγλικὸ τὴν μηχανὴ μας κοῦρδιζε καὶ ὅλο γιὰ περισσεύματα μεγάλα τοιλιπούρδιζε».

Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ... ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ συμβαίνουν στὰς ἡμέρας μας μυστηριώδη δράματα,

καὶ σκύψε κᾶτι νὰ σοῦ πῶ κανεὶς νὰ μὴν τὰκούση... ἐστὲν ἄνῳμα καὶ ἐγὼ πρὸς τοὺς ἐν τέλει γράμματα...

τὸ μὲν στὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους μ' ὀλίγους λόγους βροντεροὺς καὶ σημαντικωτάτους:

«Ἐσύ, ποῦ μ' Ἰσοζύγια μὰς γδέρνεις τὸ τομάρι, πάρε γενναίους φύλακας πρὸς φροῦρησιν κοντὰ σου,

γιατί μὲς στὸ Γραφεῖο σου θάλθῃ μὲ καλαμάρι νὰ ρίξῃ μελανίτιδα... στὰ περισσεύματά σου.»

Καὶ ἔγραψα καὶ στὴ στρουγγα του: «μὰς ἔκασες ἀλήθεια καὶ θὰ φουσκώσω μὴ βραδῶν μὲ μπόλικα ρεθίθια,

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιαχθῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

θὰ ρίξῃ παγκλαστίτιδα... στὴν κλασικὴ σας μουρῇ.

Καὶ μὲ μελάνι κίτρινο καὶ ἐπὶ κίτρινος κόλλας ἐστειλα καὶ ἐν ἄνῳμον στὰς ἀποχωρήσεις ὅλας:

«Ἐν τὸ βρισίδι πάψετε τὰ δόντια μου θὰ τρίξω καὶ ὅλων τῶν ἀποχωρήσεων εἰδοποιῶ τὰ κόμματα

ὅτι πληθοσύνης τῆς Βουλῆς φῶς φανερά θὰ ρίξω σφαῖραν καβαλινίτιδα... στὰ παστρικά σας στόματα.»

Αὐτὰ ποὺ λὲς ἀπέστειλα μὲ πᾶσαν ἡρεμίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν συμπαθῶ πρὸς τὴν ἀνανυμίαν καὶ ἀντίκειται στὸ γένος μου καὶ στὴν ἀνατροφήν μου

ἔβαλα εἰς τὰνῶνυμα καὶ τὴν ὑπογραφὴν μου. Αὐτὰ δὲν πρέπει πράγματα μικρὰ νὰ τὰ θαρρῆς καὶ τώρα, Περικλῆ, ἀντὶ νὰ μὲ βαρῆς μὲ δυνατό κοντόξυλο ἢ μὲ γερὴ ματσούκα

νὰ ρίχνης μὲς στὰ μούτρα μου καμμία τρακατροῦκα καὶ ἐγὼ ν' ἀνατινάζωμαι μὲ τὸν τρελλὸ τῆς κρότος...

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Ραβασόλ... μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

Ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ κἀν κρότο ἀφῶδες πάει καὶ κολλᾷ μπουρλότο στὸν Μπουρλότο.

ἢ ὅλοι μας θὰ φωναζόμε με σαστισμένο νοῦ: «Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μετ' ἡμῶν γενοῦ.»

Με τοῦτο τὸ περίσσευμα δὲν ξέρω τί συμβαίνει... ἰὼ τὸ δῶχον, τὸ κλωτσῶ, καὶ ἐκεῖνο ἐπιμένει.

Ποτακὶς δὲν ἠθέλησα μὲ σαλευμένην φρένα παραμικρὸν περίσσευμα νὰ μὴν εὐρῶ κανένα...

Ποτακὶς δὲν ἠθέλησα ἐλλείμματα νὰ φέρω καὶ ἰδοὺντα περισσεύματα χωρὶς τὸ πῶς νὰ ξέρω.

Δι' ὅσα λέγω, κύριοι, μὴ χάσχετε σὰν κοῦκοι... ἐπὶ πείσμα κάθε φαφλατῆ, ἐπὶ πείσμα κάθε Φράγκου,

ἐκεῖνο πάντα στέκεται ὑποστά μου σὰν παλοῦκι καὶ δι' ἐμὲ κατήντησε τὸ φάντασμα τοῦ Βάγκου,

καὶ ὅσο τὸ δῶχον μὲ κλωτσιαὶς τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο πρὸ φουσκωμένο μοῦρχειται καὶ πρὸ πολὺ γεμάτο.

Ἐν τούτοις τὸ περίσσευμα πολὺ μὰς ἐξευγένισε... καὶ ὅπως ὁ πάλαι Ἀβραάμ τὸν Ἰσαὰκ ἐγέννησε,

ἐκεῖνος δὲ τὸν Ἰακώβ καὶ ἐκεῖνος τὸν Ἰούδα, καὶ ἐγὼ τὸν Ἰωσήφ γιὰ λίγα παληοσκουδὰ,

ποῦ πούλησε τὸν Ἰωσήφ γιὰ λίγα παληοσκουδὰ, καὶ ὁ Ἰούδας τὸν Φαρέε καὶ τὸν Ζαρά προσέτι,

καὶ ὁ Φαρέε πάλιν τὸν Ἐσράμ μετὰ καμπόσα ἔτη, καὶ ὁ Ἐσράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν Ἀμιναδάβ καὶ τὰς ταραμάταρ, καὶ ὁ Ἀμιναδάβ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ, καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ, καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ, καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ, καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ, καὶ ὁ Ἀράμ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κραταῖον Ἀράμ,

ἔτσι καὶ τὸ περίσσευμα στῶν ἀριθμῶν τὴν πάλιν τὸ πρῶτον δευτέρον γεννᾷ, τὸ δεύτερον τὸ τρίτον, τὸ τρίτον δὲ τὸ τέταρτον, καὶ αὐτὸ τὸ πέμπτον πάλιν, τὸ πέμπτον δὲ ἕκτον καὶ ἑβδόμην, καὶ οὕτω καθέξῃς, καὶ ἀπεσβώθη ἕως οὗ ὁ κάθε μπαταζῆς.

Καὶ αὐτὰ τὰ περισσεύματα, ποῦ βῆκα καὶ δὲν βῆκα, σὲ μὴ τραπέζια τὰ δὲν σὰν Καραβᾶς σὺκα,

καὶ ὡς χορὴν ἡλικιὰν κατὰ σειράν τεθέντα, μὲ σπάγους δὲ καὶ μὲ κλωστὰς σφικτὰ σφικτὰ δεθέντα,

ἐπακρόως δὲ ἐπ' ἄλλῃλα πολλὰς προστεθέντα, καὶ ὅσοι κύριοι Βουλευτὰς πρεπόντως συστηθέντα,

ἔσπασαν στὸν Κανόναρον τὸν κατ' αὐτὰς οὐθέντα, καὶ πάντα μὲν τὸν πρὸς ἡμᾶς χροὸν ἐμπροσθεντα

κοροῖδο τὸν ἀπείδειξαν καὶ βλάκα μὲ πέντα, καὶ ὅσοι πάλιν τὸν νεκρὸν τοῦ καὶ παρατηθέντα

πάλιστον ἀνῶσα, στῶν βλακῶν τὸ πείσμα ἀναστηθέντα, καὶ τώρα γίνεται γιὰ μὴ ἀτέλειότη καθεῖντα,

καὶ εὐγε καὶ ὑπερεγε καὶ ἐπὶ βόδοντος τοῦ Δραγούμη μ' αὐτὰ τὰ περισσεύματα τοὺς κάναμε τοῦλοῦμι.

Με τοῦτο τὸ περίσσευμα τὸ πᾶν θ' ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν θάρωμεν,

τὰς Ἐθνικὰς Τραπεζὰς μὰς θ' ἀναδιοργανώσωμεν καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

καὶ ἀπακαθάρωμεν καὶ πᾶσαν τὰ μούτρα θὰ γανώσωμεν.

Μὲ τοῦτο θὰ σφυρίζωμε,
τὰ δόντιχ μας θὰ τρίξωμε,
στάκτη παντοῦ θὰ ριζώμε,
καὶ πλούτη θὰ κηρύξωμε.

Μὲ τοῦτο θὰ παρλάρωμε,
μ' αὐτὸ θὰ σπεκουλάρωμε,
τὸν Χάμπρο θὰ κιαλάρωμε,
καὶ μπόμπαις θ' ἀμολάρωμε.

Ἡ Δύσις δὲ παρέμεινε καὶ μένει πάντα φίλη
ἂν κι' οὐκ ὀλίγα πρὸς αὐτὴν τὸ κράτος μας ὀφείλει.
Μᾶς ἔχει ἕναν ἔρωτα, μᾶς ἔχει μιὰν ἀγάπη
μ' ὅσα κι' ἂν τῆς ἐκόψαμε, μ' ὅσον παρὰ κι' ἂν χάνουν,
κι' ἂν εἰς βρισίδι καθ' ἡμῶν πᾶς ξένος ἐξετράπη
σᾶς λέγω πῶς μᾶς ἀγαποῦν, ἀλλ' ἔτσι μᾶς τὸ κάνουν.

Ἵθρὶς κατ' ἐπιφάνειαν κι' ἀμείλικτος ὀργή,
μὰ 'στὸ κρυπτόν ἐκτίμησις κι' ἀκράτητος στοργή,
κι' ἂν τῶν Ἑλλήνων σήμερὰ τὴν δόξαν κοροϊδεύη
ἀλλ' ὅμως ὅποιον ἀγαπᾷ ὁ Κύριος παιδεύει,
ἡ δὲ στοργὴ τῆς Δύσεως, ποῦ τρέμει 'στὸ νομά μου,
εἶναι στοργὴ λανθάνουσα σὰν τὸ περίσσευμά μου,
οὐ μὴν ὑπάρχει σὰν κι' αὐτὸ κι' ἀκμαία παραμένει
κι' εἰς βρισολασι καθ' ἡμῶν γενναῖον ξεθυμαίνει.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς γενικῆς τῶν ξένων συναυλίας
ἐν φύλλον περισπούδαστον τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας
ἔγραψ' ἐπαίνους δαφιλεῖς κι' ἐγκώμια γιὰ 'μένα
ὅτι κι' αὐτὸς ὁ Πάλμεστρον 'στὴ Λόντρα σὰν μ' ἐγνώρισε
ἀμέσως τὰ χρειάστηκε, τὸν 'πῆγε τρία κι' ἕνα,
καὶ σπλέντιτ εἶπε μέσα του κι' ἐσάστισε κι' ἀπόρησε.

Διότι προεμάντευσε μὲ τὸ σοφὸν του πνεῦμα
εἰς τῆς ἐνδόξου μου ζωῆς τὸ ταρχῶδες ρεῦμα
πῶς θὰ καθίσω μιὰ φορὰ ἐπάνω τῶν ὑσπλήγγων
τὴν σπάθην τὴν Δαμόκλειον 'στὰς χεῖρας μου συσφίγγων,
καὶ μὲ παιᾶνας λιγυροὺς καὶ θούρια φορμίγγων
καὶ μ' ἤχους καὶ σαλπίσματα τυμπάνων καὶ σαλπίγγων
θὰ ριζώ κάστρα δανειστῶν καὶ Φράγκων πισπιρίγκων.

Ὅποταν δ' ἐκοπάνιζα τὸν Ἀγγλικὸν ἀέρα
φωνὴν ἐξ ὕψους ἤκουσα ἀτὶ χάσκεις ἐδῶ πέρα ;
εἰς τὴν Ἑλλάδα πῆγαινε, ποῦ ταμπουρὰ βαροῦν,
κοτζᾶρ, βελβιδες κι' ὑσπληγγες ἐκεῖ σὲ καρτεροῦν,
καὶ σὺ ἀδίκως χάνεσαι μὲ Τόρεις καὶ μ' Οὐίγγους
κι' εἶσαι μηδὲν μὲς 'στους πολλοὺς καὶ νοῦλα 'στους ὀλίγους.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἐαυτὸν « γιὰ τί 'στους Ἀγγλοὺς μένω ;
παποῦτσι ἀπ' τὸν τόπο σου κι' ἄς εἶναι μπαλωμένα »,
κι' ἐπάτησα τὰ χόματα τῆς γῆς τῆς γεννετείρας
κι' ἐχρίσθην Ἀόρδος τῶν Ρωμηῶν καὶ Καῖσαρ καὶ Σωτήρας,
κι' ἐξάπλωσα φροῦς πλατὺς εἰς δάφνας τὴν ἀριὰ
κι' εὐθύς ἐξεβράχρωσα τὴν βάρβαρον πατρίδα
κι' ἐγίναν τὰ μακάκια τῆς γιὰ τὸν παρὰ γαριὰ
κι' ὅλους τοὺς ξένους ἔκαμα νὰ βγάλουν ἀγουριὰ,
καὶ πάντας βομβαρδεβλῶν τὸ κράτος ἐκραταίωσα
καὶ τοῦ κυρίου Πάλμεστρον τὸν τρόπον ἐδικαίωσα.

Ἴσος πρὸς ἴσους θὰ ταχθῶ καὶ σὰν ἄσκι θὰ σκάσω
κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὕβριστὰς θὰ τοὺς πειθαναγκάσω
νὰ βγάζουνε γονατιστοὶ 'μπροστά μου τὸ καπέλο
καὶ νὰ μοῦ δίνουν δανεικά κι' ἐγὼ νὰ μὴν τὰ θέλω,
κι' ἔτσι νὰ δείξω μιὰ φορὰ 'στῶν δανειστῶν τὸν ὄμιλο
τὸ τί ἐστὶ βερύκοκο, τὸ τί ἐστὶ κορόμηλο.

Ταῦτα λέγω, Βουλευταί,
κι' ὅπως ἔδωσε ποτὲ
φίλος τις πρὸς ἄλλον φίλον
τριαντάφυλλον μὲ φύλλον
καὶ παρήγγειλε 'στὸν φίλον
« φίλε φύλαττε τὸ φύλλον »,
ἔτσι σήμερὰ κι' ἐγὼ
δίχως νὰ πολυλογῶ
φύλλα τῆς ἐλπίδος σᾶς στέλλω
κι' εἰς καθένα παραγγέλλω :
« φίλε φύλαττε τὴν πίστιν
καὶ μὲ ἤξεις οὐκ ἀφήξεις
μὴ 'στὸ φύλλον τοῦτο δειξῆς
ἀπιστίαν ἐλαχίστην,
λέγε δ' ἀφελῶς τοῖς φίλοις
πῶς 'στὸ φύλλον τοῦτ' ὀφείλεις
τὰς μεγάλας ὠφελείας
τῆς ἐπωφελοῦς φιλίας.

Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ πᾶτε νὰ 'συχάσετε
καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο μοσχάρι νὰ πασχάσετε,
ὁπόταν δὲ μὲ τὸ κηλὸ ἐδῶ ξαναγυρίσετε
ἴσως καὶ τὸ περίσσευμα κατὰ πολὺ ν' αὐξήσῃ,
καὶ τότε πλεον νηστικούς καὶ μὴ θὰ διορίσετε
κι' ἀφεύκτως δεκαπλάσιον θὰ πάρετε μπαξίσι.

(Μὲ τέτοια τοὺς μπεμπέδες τοῦ ὁ Λόρδος παρασκότησε
ἡ στρουγγα δὲ μετὰ κραυγῶν τὸν κατεχειροκρότησε
κι' ἔπεσε κι' ἐπροσκύνησε τὸ λαίμαργο θηρίο,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, κωθώνια χασομέρικα,
ἐγκάρισαν ὁμόφρονι ἀπὸ τὸ θεωρεῖο :
« γειᾶ σου, μωρὲ Πυρπολητῇ, ποῦ 'βρῆκες τὴν Ἀμερική ».)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Μπάμπη τοῦ Ἀννίνου μας ΗΜΕΡΑΙ ΑΤΤΙΚΑΙ
κι' εἰκόνας γλαφιρόταται γελοιογραφικαί,
ἐξωφύλλον μοναδικόν, καλλιτεχνία πρώτη,
καὶ γέλοισι ὅπου γίνεται καινοῦριο τὸ σκῆπτρον,
πνευματικὸν ἐνδύφημα, γελάτων περιόδι,
ἐκεῖ κι' οἱ περιλάλητοι Πιστοῦρα δ' ἀρμένιοι οἶοι
Ἀλλ' εἶναι περὶ τὸν κανὲν συστάσεις νὰ δᾶς κἀν
γιὰ τέτοια κανακάρικα καὶ πάνθημα βιβλία...
τὸ διαπρέπον ὄνομα τοῦ συγγραφέως θάνατι,
πρόλογον δὲ πρὸς τοὺς δροσιστὰς 'στὰ Βιβλιοπωλεῖα
BIBLION ΣΥΝΑΓΑΣΤΟΡΩΝ μὲ ποιήματα παντοῖα,
ἐκεῖ πολλὰ περιέργη, ἐκεῖ χαρτομαντεία,
καὶ τὰυτα μυστήρια ταχυδακτυλουργίας
καὶ κἀθε προβληματικῆς καὶ σκοτεινῆς μαγείας
παρ' ὅλων ἐκτελούμενα προαίρεως τε κι' εὐκαίως
καὶ πᾶς καὶ πᾶσα φαίνεται μοιόμοια καὶ μοιόμοια
Βιβλίον ὁρατότατον γιὰ θανατοτρόφας
κι' εἶναι πολὺ καλλίτερον μιὰ 'μέρα νὰ μὴ ᾤσῃ
παρὰ τοιαύτας παιδείας νὰ στερηθῇς ἀστείας...
εἰς τὸ γνωστὸν Κατάστημα πωλεῖται τῆς Ἑστίας.